

Відломлена гілка

Василь Сухомлинський

Уздовж паркової алеї біг хлопчик. Був ясний весняний день, на деревах співали пташки, серед квітів літали барвисті метелики. Хлопчикові було весело. Він біг, розмахуючи руками.

Уздовж алеї росли маленькі липки, їх недавно посадили. На гілочках зеленіли ніжні пахучі листочки.

Хлопчик зривав їх і кидав собі під ноги. Тішився собі. От зупинився біля однієї липки. Та не листочок відірвав, а цілу гілочку відчахнув. Гілочка впала додолу.

Хлопчик на хвилю зупинився, глянув на тремтячі листочки. Глянув і на липку. З північного боку зяяла ранка...

Хлопчикові стало жалко липки, та жалість у його серці жила недовго. Бо надворі був такий радісний, сонячний день... Хлопчик переступив гілочку й побіг далі.

Минуло багато-багато літ. Хлопчик виріс, став дорослий. Потім діти його повиростали й стали дорослі. А колишній хлопчик став дідусем.

Ось теплого весняного дня прийшов він до того парку, де бігав у дитинстві малим пустотливим хлоп'ям. Уздовж алеї росли високі стрункі липи.

Тільки одна була мовби поранена з північного боку.

У неї ніби руки не було. Замість гілки — глибокий шрам.

Дідусь зупинився. Упізнав липу. Це він давно колись відчахнув її гілочку. І ось тепер на високому стрункому дереві не було великої гілки.

Менше листя зеленого, менше цвіту липового, менше співу бджолиного — бо він зламав гілочку. Менше й радості в світі.

Дідусь зітхнув. Він стояв на алеї й дивився на рівну доріжку, якою біг маленький хлопчик.